

کرزی طی یک دهه چه میراثی از خود بجا گذاشت؟؟؟

(انواع پدیده های منفی چون: تنگ سالاری، ماجراجویی، خویشخوری، رشوت ستانی، بی

مسوولیتی، چوروچپاولگری، زورگویی، منطقه پرستی، روزگدرانی، و ...)

« قسمت دوم – صباح »

زورگویی، خود سري وقانون ستيزي

دلها برمسندش خسته و غمگین
گره ها باز نشد از روی جبین
اگر عزم من و تو جزم گردد
نه تفنگ ماند و نه تاجری دین.

کرزی و معاونین و کابینه دولتش در این چند سال تا جایی که توانستند به قانون شکنی روی آورد و تا توانستند با دموکراسی، آزادی عقیده و بیان در کشور مقابله کرد و نقض حقوق بشر را گسترش دادند. عقب نشینی از برنامه ی عدالت انتقالی، تقلب در انتخابات ریاست جمهوری و پارلمانی، افزایش سانسور رسانه ها و خبرنگاران، گسترش قدرت جنایتکاران و حمایت قاطع از آنان، همه و همه نشان از این است که این رژیم به هیچ وجه با دموکراسی، حقوق بشر، مردمسالاری و عدالت اجتماعی اعتقادی ندارند.

اعتماد مردم بزرگترین سرمایه و ماندگارترین تحفه یی است که نصیب وطنپرستان ملی و سیاستمداران مردمی میگردد و این سرمایه بی بدیل به تدریج در گذر زمان و به سختی و با تلاش صادقانه به دست می آید.

روزها و ماهها و سالها می گذرد تا اعتماد مردم نسبت به یک شخصیت و طنخواه و میهن دوست انباشته می شود و هنر یک زمامدار این است که در مسیر فعالیتها با اصل قرارداد صداقت و تلاش

مردم مدارانه از اعتمادی که به تدریج به دست می آورد به خوبی حراست و حفاظت کنند و برای توسعه و گسترش آن بکوشند.

خدمت مردم پسندانه و حس میهن دوستانه همراه با عملکرد صادقانه، می تواند آثار خوب و مثبتی بر حاصل کار داشته باشد و دستیابی یک شخصیت ملی را به اهدافش تسهیل کرده و تسریع ببخشد. تطابق نداشتن عملکردها و شعارها نه تنها موجب گسترش اعتماد عمومی نمی شود بلکه می تواند آثار منفی آن روزبه روز لطمات جبران ناپذیری را وارد سازد. لذا یکی از بزرگترین وظایف دولتمردان وطنپرست، پاسداری از اعتماد عمومی به روشهای مختلف است تا این سرمایه اجتماعی دستخوش آسیب و نابودی نشود.

افغانستان کشوری که در آن پشتون- تاجیک- هزاره- ازبک- ترکمن- قزلباش- جوگی- طاهری- گواربائی- شادی باز- براهوایی- گوجر- تیرابی- تایمنی- عرب- شیخ محمدی- مونجانی- موری- مغول- سیگ- زوری- قرغیز- یهودی- شیغنانی- اشکاشمی- جت- قچاق- سنگلیچی- قارلیق- تیموری- پیکراغ- میش مست- روشانی- فارسی- فیروز کوهی- پاراچی- قزاق- واخی- غوربت- جمشیدی- ایماق- وانگ والا- ملیکی- نورستانی- ارموری- بلوچ- جلالی- تاتار- کوتانا- هندو، زنده گی باهمی و همیاری و همکاری ملی داشتند و طی این چند سال نسبت خیانتها و روزگزارانیها تاحدودی این همبستگی و وطنی و ملی خدشه دار گردیده آینده امیدواریم باکاری و وطنخواهانه زمامداران این همیاری ملی روندی اصلی اش را ببیماید. متأسفانه سالهای سال است که نسبت کرسی خواهی و قدرت طلبی، دزدی و چپاولگری، حزب و تنظیم بازی، دروغ و ریاکاری، فریب و نیرنگ، بیگانه طلبی و اجنبی پرستی، قوم و ملیت خواهی و کشتن بستن و بردن، برای اکثریت مردم سرنوشت گروههای مختلف سیاسی مهم نبوده و نیست چون بارها و بارها بر سر آبرو و عزت آنها با عناوین مختلف زیبا و فریبنده معامله صورت گرفته است. و مردم در مقاطع مختلف مظلوم و تنها قربانی امیال و هوسهای گوناگون افراد و گروههای مختلف نظامی و سیاسی شده اند بدون اینکه در زنده گی سراسر پریشانی و مشقت بار آنها تغییر مثبتی صورت گیرد. منتها هرگاه که جنک بر سر منافع و به دست آوردن قدرت صورت می گیرد کسانی که بیش از همه ضرر می کنند و قربانی می شوند، مردم هستند که در کوران حوادث همواره باید تاوان خود خواهیها و قدرت طلبی های رجال سیاسی خویش را بپردازند. حکومت و کابینه فعلی افغانستان یکی از بیکاره و بی ارزش ترین اداره بعد از حاکمیت تنظیمی و طالبی است که با گذشت هر روز ارزش ملی و از اعتماد جامعه نسبت به آن کاسته میشود.

فساد مالی، رشوت ستانی و بیکاری. خورد و برد کمک های خارجی به وسیله وزارتخانه ها و دیگر ارگان های دولتی و کند بودن اعمار مجدد. سران و فرماندهان دیروزی در زیر چشم هزاران عسکر امریکایی و ناتوبه تولید و تجارت بیسابقه هیروئین و چوروچپاول دارایی عامه و ثروت ملی مشغول

بوده که وطن را مجدداً در صدر لیست کشورهای تولید کننده هیروئین قرار داده‌اند. با وجود ادعاهای مبنی بر آزادی بیان، فریادها در گلو خفه می‌گردند و آنانی که جرئت ابراز نظرات غیرسازشکارانه شان را دارند با لت و کوب و تفنگ و تهدید روبرو می‌شوند. با وجود این که گاهگاهی بوی جنایات سران قدرت و اقارب و همدستان شان در مطبوعات جهانی نیز بالا می‌گیرد اما این‌ها بدون کوچکترین توجهی به این رسوایی و به چور و چپاول مردم ادامه می‌دهند.

بی توجهی، فسادورثوت ستانی، چپاولگری، مواد مخدر و فساد اداری کشور را در لبه پرتگاه قرار داده است، اوضاع کنونی و قحطی و گرسنگی و بیکاری بی‌سرنوشتی صدها هزار جوان و مردان خانواده را از قریه جات، ولسوالیها و حتا شهرها برای پیدا کردن لقمه‌ی نان ترک خانه و کاشانه می‌کنند، و در چنگال قاچاقبران بین‌المللی اسیر و صدها نفر آنان غرق دریایا در بندوزندان کشورهای مختلف گرفتاراند. کمتر نیروی جوان را در اطراف می‌توان یافت که هنوز باقی مانده باشند و پیدا کردن نان شب، به دغدغه اصلی مردم تبدیل شده است.

اکثر جنگسالاران سه دهه اخیر که صدها هزار افغان را به کام مرگ فرستاده‌اند، هنوز شانه به شانه رییس جمهور ظاهر می‌شوند و آنگونه که سازمانهای تحقیقی آمریکا اعلام کرده، این جنگسالاران یکجا با طالبان و رهبران قبیله‌ای بیش از هفتاد درصد قلمروی افغانستان را در اختیار خویش دارند. حاکمیت قانون هم فقط در شکل چیزی بیش نیست... و هزاران هموطن غیرنظامی ماطی این سالها قربانی ناامنی شده‌اند، و صدها خانواده را گلوله‌های نیروهای خارجی که برای تامین امنیت ما آمده‌اند، به خاک و خون نشانده‌اند.

گویي این مردم ستم دیده باید همیشه باکشتن، بستن، بردن و نابود شدن زنده گي نمایند. با رفتن طالبان فقط چهره عوض شد. برنامه کار روزانه، سیاست‌های محلی، اندیشه بنیادگرایی، جنگ و تفنگ، بردن و کشتن، قنذاق کاری، به زندان انداختن همان بود که در زمان طالبان جریان داشت، ولي با دو تفاوت، یکی اینکه این زندانی ساختن و بردن و تسلیم دادن بی‌گناهان به خارجیان و در زندان‌های بیگانه‌ها صورت گرفت و دوم تغییر دستار به پکول و کلاه پوست و چین بود. آمریکایان با سیاست‌های دود منشاخه خویش باز هم همان دزدان نوک‌صفت که با دو پاسپورت افغانی و آمریکایی پکول پوشان فراری که شهر را به ویرانه و کابل را به غمخانه تبدیل نموده بودند بلاي جان مردم گردانید. جاه طلبی رهبران فسادپیشه تنها اهرم مصیبت بار بود که استعمار می‌توانست درین راه از آن بهره برداری نماید. خیانت و خودخواهی اینها کشور را بصورت سرزمین ملک الطوایفی درآورده و در هر گوشه فرمانده؛ گروه؛ سردهسته و گردنکشی برای خویش پوسته و پاتک و زندان و کشتارگاه ساخته از این طریق قدرت و حاکمیت خود را به نمایش گذاشتند. دیگر همه معتقد شده‌اند که کرزی در طی بیش از یک دهه حکومت، دیگر فرصت برای جلب اعتماد عمومی ندارد و باید

باروپندکش رابسته و راهی کشوری گردد که از آنجابه قندهار دیسانت گردیده بودویابه پیشگاه مردم حساب این یک دهه راپس بدهد . کابل پایتخت کشور که در آن نیروهای پرشمار داخلی و خارجی تامین کننده امنیت، وجود دارند نیزاز گزند نا امنی ها، مصئون نمانده و هر هفته مورد حملات انتحاری و فیر راکت قرار می گیرند.

درگیری و بی نظمی ها نشان می دهد که امنیت، روز به روز خراب تر شده می رود. بدیهی است که اگر دولت به حل این مشکل اساسی فایق آمده نتواند، در تطبیق پروسه های بازسازی و نوسازی، به کامیابی نخواهد رسید. در کشوری که تمام زیر ساخت های اجتماعی و اقتصادی آن، در دوران جنگ سی ساله تخریب شده و مردم ، برای قادر شدن به گذران زنده گی آبرومندانء خویش، نیاز شدید به بازسازی و اعمار مجدد دارند، امنیت و حسابهی سران دولت ، رهبران تنظیمها ، وقوماندانان جهادی ضرورت مبرم به حساب می آید.

منطقی و مطلوب است که برای ترویج و نهادینه ساختن حساب گیری از دوره مسئولیت کسانی که مسئول بوده و هستند، به صورت عاجل گام برداشته شود ونیز اقدامات مؤثر و حساب شده در دفاع و حفظ حقوق بشرورسیده گی به جنایات سازمان یافته و پراکنده با حفظ مصالح و منافع آینده و فعلی کشور صورت بگیرد.

بعد از سقوط طالبان و با ورود نیروهای آمریکا ، تفنگ سالاران جان دوباره گرفته ، یکبار دیگر شریک قدرت شدند. این تقصیرمهم ، همچنان بر عهده نیروهای خارجی است، زیرا اگر برخی از همسایگان و کشورهای ذی دخل ، این ها را کمک نمی کردند ، امروز شاهد رشد و جان گرفتن دوباره این ها به نفع برخی از کشورهای خارجی و به ضرر مردم نبودیم. بنابراین لازم است تا نیروهای بین المللی از خود صداقت بیشتری نشان داده با تفنگ سالاران و چپاولگران ، برخورد قاطعانه و جدی نمایند. تا بدین وسیله برای مردم ثابت شود که خارجی ها واقعا قصد بازسازی را دارند.

رئیس جمهور بارهابه فساد زیاد در دستگاه حکومتی و اداری اش اعتراف کرد، ولی با صراحت اعلام کرد که دولتش برای بقا و اداره نسبی کشور ناچار است چشم خود را روی برخی فسادهای جاری در حکومت ببندد. کرزی در توجیه دیدگاهش میگوید- یکی از فرماندهان قدرتمند محلی به هیچ وجه حاضر نمی شد سلاح های خود را به دولت مرکزی تحویل دهد و عملا ناامنی های فراوانی را در نواحی تحت کنترول خود به وجود آورده بودند. ما هیچ چاره ای در برابر آن فرمانده قدرتمند محلی نداشتیم، تصمیم به مذاکره با او گرفتیم و نتیجه مذاکره این شد که دولت مرکزی ماهانه سی هزار دالر به وی بپردازد و در عوض نیروهای مذکور از هرگونه ایجاد ناامنی پرهیز کنند. در واقع از این نوع فرماندهان

متمرد در نواحی مختلف کشور فراوان به چشم می‌خورند که دولت مرکزی چاره‌ای جز باج‌دهی به آنها ندارد و در غیر این صورت آنها به دشمن می‌پیوندند.

از دیگر شهکاري هاي اداره فعلي ، چپاول و تاراج کابل بانک که رسانه های خارجی سرمایه‌گذاری و تاجران افغان را از ابعاد مختلف به بررسی گرفته اند و روزنامه فایننشیل تایمز به نقل از مسئولان اتحادیه تاجران افغانی در دوبی نوشته است که سالانه حدود ده میلیارد دالر توسط تاجران در دوبی و افغانستان رد و بدل می‌شود شماری آگاهان معتقداند که بیشتر این پول ها بجای اینکه در داخل کشور سرمایه‌گذاری شود از افغانستان خارج می‌گردد.

روزنامه فایننشیل تایمز در مقاله‌ی نوشته‌ی امروز دوبی به یک مرکز تجمع ثروتمندان افغانستان تبدیل شده است. سرمایه‌داران افغان در بزرگترین شرکت های ساختمانی و تجارت ملکیت در دوبی سرمایه‌گذاری کرده اند. و بزرگترین سرمایه‌گذاری در تجارت ملکیت در دوبی متعلق به شیرخان فرنود رئیس کابل بانک است که بالغ بر دوصد میلیون دالر میشود، برخی از تحلیل‌گران معتقد اند مقدار پول های که از افغانستان به دوبی آمده احتمال دارد یکمقدار پول های قانونی باشد، اما مقداری هنگفت دیگری این پول منابع آنها نامعلوم نیست. این روزنامه در ادامه نوشته است در ماه مبارک رمضان هر شام در رستوران نو تاسیس «شایسته» در دوبی شمار زیاد افغانها برای روزه افطار جمع می‌شند و در گرد میز افطار رستوران شایسته در دوبی که هر نوع غذای افغانی افطاری کردند که این رستوران به خانواده صافی تعلق دارد که شرکت هوایی صافی نیز از آن ها می‌باشد. شرکت برادران صافی که متعلق به پسران صوفی قدوس هراتی میباشد و زمانی قراردادی طالبان در غرب افغانستان بودند. ظرف دودهه اخیر از لحاظ مادی رشد چند صد برابر و بی سابقه نموده حالا مالک هتل صافی لندنمارک و بزنس سنتر در کابل، مالک خطوط هوایی صافی و بزرگترین واردکننده آهن حالات و روغن کم کیفیت شایسته در افغانستان میباشد.

این روز نامه همچنان نوشته است که یک تعداد دیگر این تجار کسانی هستند که در کابل بانک سهم داشتند. یکی از آن ها برادر رییس جمهور کرزی محمود کرزی است. او می‌گوید با به قدرت رسیدن طالبان در افغانستان هرکسی که پول داشت کشور را ترک کرد که شمار زیاد آن ها به دوبی نقل مکان کردند. به گفته او فضای تجارت در دوبی با سهولت ها همراه می‌باشد. او می‌افزاید در آن وقت تجارت در افغانستان در حال رکود قرار داشت و تاجران راه دیگر نداشتند بجز از این که به امریکا و اروپا و یا دوبی بروند. این روزنامه خانواده ثروتمندی دیگر رانیز معرفی کرده افزوده است. یک خانواده ثروتمند دیگر که در تجارت های مختلف در دوبی دست دارد خانواده عزیززی می‌باشد که شرکت آن ها بنام «عزیزی انویست منت» تحت ریاست میرویس عزیززی در بزرگترین شرکت ساختمانی بنام نخیل جبل علی که جزایر خود ساخت در بحر بوده و قیمت ترین منطقه دوبی

به شمار می رود، سرمایه گذاری کرده است. اما شرکت نخیل به خاطر رکود اقتصادی در دوبی با مشکلات روبروست. شرکت تجارتي عزيزی هوتک که مالک عزيزی بانک هم می باشد در واردات نفت به افغانستان سهم عمده دارد. با این وجود به باور شماری از کارشناسان اقتصادی، دوبی به مرکز دیگر تجارتي افغان ها تبدیل شده است در همین حال مدیرانستیتوت تحقیقاتی شرق نزدیک و خلیج، تیودور کاراسیک می گوید. نزدیک ترین سیستم بانک داری فعال و ساده برای افغانستان در دوبی می باشد. پول که به این جا می آید، می تواند قانونی باشد اما یک مقدار آن از درک قاچاق مواد مخدر، رشوت و اخاذی بدست آمده است. به نوشته این روزنامه یک تعداد از تاجران افغان که جای پای خود را در دوبی مستحکم کرده اند، اکنون می خواهند که تجارت های خود را دوباره در افغانستان نیز احیا کنند و یک مقدار پول ها را به کشور انتقال بدهند، اما فساد اداری و رشوت ستانی آن ها را مایوس می سازد. از سوی دیگر با داخل شدن به افغانستان پای آن ها در یک ماجرا و یک نزاع سیاسی کشانیده می شود. شماری از تجار تاکید دارند که از پرداخت رشوت خسته شده اند و این پول دیگر بخشش به شمار نمی رود، بلکه یک اقدام تحریک آمیز و تهدید آمیز برای تاجران می باشد. بر بنیاد یک نظر سنجی انجام شده از سوی اداره مبارزه با فساد و جرایم سازمان ملل متحد، نزدیک به شصت درصد مردم افغانستان می گویند که در زندگی روزمره خود با فساد دولتی دست به گریبانند، و این در حالی است که پنجاه و چهار درصد آنان به مشکلات امنیتی و پنجاه دودرصد بر معضل بیکاری تاکید می کنند. رییس اداره مبارزه با فساد و جرایم ملل متحد، می گوید که به گفته شرکت کنندگان در این نظر سنجی، غیرممکن است که مردم بدون پرداخت رشوه از خدمات دولتی برخوردار شوند، و این امر نه صرفاً یک تصور عمومی بلکه امری بوده است که افراد آن را تجربه کرده اند. این سند بر اساس مصاحبه با هفت هزار و ششصد نفر در دوازده شهر و هزار و ششصد قریه و علاقاری در سراسر کشور، از سوی اداره مبارزه با مواد مخدر و جرایم سازمان ملل متحد تهیه شده است.

از هر دو تبعه کشور، یک نفر آن رشوه داده است که در بیشتر موارد از آنان به صراحت درخواست پول شده است. تهیه کنندگان این گزارش می گویند که متوسط پرداخت رشوت در وطن، سالانه به یکصد و شصت دالر می رسد. بر اساس گزارشها عاید سرانه ناخالص ملی در افغانستان، چهارصد و بیست و پنج دالر است. در طی یکسال، افغانها دو و نیم میلیارد دالر رشوت داده اند که این مقدار پول تقریباً معادل بیست و سه درصد عاید ناخالص ملی است. و همچنان بیشتر مجریان قانون، (خود از) بزرگترین ناقضان قانونند. حدود بیست و پنج درصد مصاحبه شونده گان در این نظر سنجی گفته اند که حداقل یکبار به پولیس و مقامات محلی و ده درصد دیگر به بخش های قضایی در دولت رشوه پرداخته اند. نتایج این گزارش نشان می دهد که پول،

ساختار قدرت های سنتی در افغانستان را به فساد آلوده می سازد. رئیس اداره مبارزه با مواد مخدر و جرایم سازمان ملل متحد می گوید که عدم اعتماد بر نهاد های دولتی در ارائه خدمات باعث شده تا مردم به جهات دیگر از جمله عناصر ضد دولتی رو بیاورند.

تهدید وجود فساد در کشور را به سرطان تشبیه کرده و گفته است که برای جلوگیری از چنین وضعیتی و پیش از آن که به بیماری علاج ناپذیری بدل شود، باید حامد کرزی، رئیس جمهور افغانستان، دست به اتخاذ تدابیر قاطع بر اساس کنوانسیون مبارزه با فساد اداری سازمان ملل متحد بزند.

کرزی موجودیت مشکلات در نهاد های عدلی و قضایی میگوید- که مردم از این ناحیه بیشتر رنج می برند. اطمینان مردم بر این نهاد ها باعث شده است که آنان هنوز هم به منظور حل و فصل دعوای شان به سیستم عنعنوی رو آورند.

دلیل که هنوز هم مردم افغانستان در دهات و شهر های این کشور به روش های عنعنوی و رسوم اجتماعی برای به دست آوردن عدالت و حل و فصل قضایا مراجعه می کنند این است که نه حکومت توان فراهم آوری آن عدالت را دارد و نه هم رسیده گی به موقع می شود .

بقیه گزیده های مقالات (صبح) اینجا کلیک نماید

admin@vatandar.at

مدیر مسوول : انجنیر هما یوسفی
صاحب امتیاز : انجنیرنجیب یوسفی
کلیه ی حقوق بر اساس قوانین کپی رایت محفوظ و متعلق به «وطندار» می باشد